

Nr 389.

Av herr **Nilsson** i Vibberbo **m. fl.**, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 225, med förslag till lag om fortsatt tillämpning av lagen den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden.*

Sedan vid debatter i andra kammaren ledamöter av regeringen uttalat, att kristidskommissionerna ej skulle fortfara längre än behovet krävde, är det ägnat att väcka förvåning att Kungl. Maj:t i propositionen nr 285 föreslagit riksdagen att på ett år från den 30 nästa april prolongera lagen av den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden. Var och en vet, att just denna lag utgör grundvalen för kommissionsväsendet, och så länge lagen i fråga finnes sitta nog även kommissionerna kvar. Skall det finnas någon utsikt till att kommissionerna under rimlig tid skola upphöra, får denna lags giltighetstid ej regelbundet förlängas ett år i taget. Bifalles Kungl. Maj:ts proposition, synes förfogandelagen bliva permanent, oaktat man på flera områden säger sig hava all möda att realisera upp kommissionernas lager av varor. Det är betecknande, att uti propositionen man ej kan peka på något bestämt område, där lagen är nödvändig, utan använder allmänna talesätt, att lagen möjligen kan behövas och tröstar oss med, att lagen sannoligt ej kommer att användas. Det skall nog hava gått rätt långt, då industrikommissionen säger rent ut, att det räcker med lagens förlängning till innevarande års slut. Att däremot folkhushållningskommisionen ej åtnöjes med detta förslag, förvånar mindre, då man känner till alla de förslag denna kommission under sin verksamhet kommit fram med, bland annat nu i sista stund önskan om att lagen borde göras mera effektiv.

Då vi i motion innevarande år (II nr 94) hemställt om skrivelse till Kungl. Maj:t att samtliga kristidskommissioner måtte upphöra med innevarande års slut och industrikommissionen ansett, att förfogandelagen även kunde upphöra vid samma tidpunkt, så synes oss en riklig tid tilltagits för avvecklingen, helst vi ej påyrka någon förändring i Kungl. Maj:ts förslag i propositionerna nr 286—290, och inom dessa propositioners ram är möjligt för Kungl. Maj:t att ingripa reglerande, om det mot förmodan skulle behövas. Beslagläggningen och ransoneringen av varor ha sannerligen slagit så illa ut och framkallat så mycken bitterhet, icke minst genom att man framgått hårt mot alla medborgargrupper, att nog skulle det stora flertalet av vårt folk hälsa den dag välkommen, då verklig frihet på detta område medgives samtliga invånare i vårt land.

Någon vidare motivering för vår åsikt i denna fråga anse vi obehövlig. »Känd sak är så gott som vittnad.» Vi få därför hemställa,

att Kungl. Maj:ts proposition nr 285 endast i så måtto bifalles, att lagen av den 26 april 1918 om förfogande över viss egendom under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden endast fortfar att gälla till och med den 31 december 1919 och

att utskottet måtte verkställa den omredigering av lagförslaget, som föranledes av denna vår hemställan.

Stockholm den 31 mars 1919.

<i>E. G. Nilsson.</i>	<i>Oscar Ericson.</i>	<i>C. G. Olsson.</i>
<i>Aug. Månsson.</i>	<i>Gustav Johanson,</i> Hallagården.	<i>Olof Olsson,</i> Kullenbergstorp.
<i>Artur Ryberg.</i>	<i>Herman Andersson.</i>	<i>Jon Jonsson.</i>
<i>K. A. Westman.</i>	<i>J. N. Svedberg.</i>	<i>P. J. Edberg.</i>
<i>P. S. Hedlund.</i>		<i>Karl Andersson</i> i Eliantorp.